

„Ja,” zegt opeens baron van Rollenkate half luid, zoodat het duidelijk geaccentueerd wordt, in de gespannen stilte, — „ik ben omtrent de oorzaak niet geöriënteerd!”

Maar reeds is Janssen, het eenig S.D.A.P.-lid opgestaan. Het is zijn dag. Er is een incident met een van de notabelen van Loftinge, hij weet het haarfijn van een partijgenoot uit Schelingshaven, die in den vroegen morgen al naar hem kwam toegefietst, wat er gisterenavond met den secretaris is gebeurd. Hier zit propaganda-materiaal in, dat kan de ontevredenheid onder de visschers en havenmensen versterken, wanneer eens aan het licht gesteld wordt, hoe de rijkaards zich gedragen en hun geld verkwisten op een moment, waarin de werkloosheid gaat dreigen, zelfs in Loftinge.

— „Mijnheer de voorzitter, ik vraag het woord,” zoo klinkt een eenvoudige volksstem uit de beslotenheid van het achterste bankje.... De burgemeester krijgt een hoofd als een kalkoensche haan, hij heft het lange hoofd op, alsof hij over veel onzichtbare hindernissen heen, het raadslid moest zoeken, dat op zijn gevaarlijke rechten staat.

„Ik vraag het wóórd,” — zegt Janssen nog eens, en de burgemeester zegt kwaadschiks en koel: „De heer Janssen heeft het woord!” —

— „Meneer de voorzitter,” zegt Janssen dan, „ik heb het woord gevraagd over uwes mededeeling. We binne verwonderd over het spijbelen van den secretoaris.” Terwijl hij dit zegt, worden vele zijden zakdoeken voor den dag gehaald, en neuzen gesnoten, en men hoort een gesmoord geproest. Andere raadsleden wenden zich half om in hunnen zetel en staren vol ergernis den volksman aan, die staat te gebaren voor den achtergrond van een ongemeen violet venster, waarin de zwaan van Loftinge zich met uitgespreide vleugelen verheft. „Ik vroeg mij af,” herhaalt Janssen, genietend van zijn uitdaging, „of dat spijbelen, dat spijbelen....” „Ik moet u het woord ontnemen!” zegt de Burgemeester, geïndigneerd.

„Ik kan niet toelaten, dat hier in den raad, dergelijke uitlatingen, van een der leden, over een achtenswaardig functionaris.”.... „Toe, ga nou zitten jongen,” zegt dan de gemoedelijke notaris Lensing.... Maar Janssen houdt vol. „Meneer de Voorzitter, ik zal dat woord spijbelen terugnemen, maar ik vraag kort en goed: Hoe komp 't dat de secretoaris d'r nie i s. Ik heit heel andere noten hooren kraken, en ik zeit, dat die heele ziekte maar een doekie is voor 't bloeien. En ik vraag maar of het in het belang is van de gemeente, wanneer hooggeplaatste heeren in een naburige stad, in dronkenschap, met vrouwen....”

Het wordt den burgemeester àl te machtig. Hij voelt, dat er gered moet worden, wat nog te redden is. Héél uit de hoogte vermaant hij nu het opstandige lid. „Ik heb den raad meegedeeld, dat de heer secretaris wegens een lichte ongesteldheid dezer vergadering niet kan bijwonen. — Indien de heer Janssen van oordeel is, dat er kritiek moet worden gevoerd op het